

Izhaja vsak četrtek
in velja s poštnino vred
in v Mariboru s pošiljanjem na dom
za celo leto 3 gld.—kr.
„ pol leta 1 „ 60 „
„ četrť leta — „ 80 „
Naročnina se pošilja
opravništvu v dijaškem
semenišču (Knaben-
seminar.)
Deležniki tisk. društva
dobivajo list brez posebne naročnine.

SLOVENSKI GOSPODAR.

List ljudstvu v poduk.

Posamesne liste
prodaja knjigar Novak
na velikem trgu
po 5 kr. — Rokopisi
se ne vračajo, neplačani listi se ne sprejemajo. —
Za oznanila se plačuje od navadne vrstice, če se natisne enkrat 8 kr., dvakrat 12 kr., trikrat 16 kr.

Potreba postavne obrambe zoper oderuštvo.

Zadnjič smo poročali, da so novi ministri namenjeni državnemu zboru predložiti načrt posebne postave zoper oderube. Take postave smo silno potrebni. Deset let jo pogrešamo, ker so nam staro oderuško postavo liberalni poslanci bili l. 1868. zatrli, na največjo škodo posameznikom, pa tudi celim stanovom, kmetskim in mestnim. Iz vseh dežel, iz vsakega mesta, iz slebernega stanu čujejo se glasovi, ki vedno bolj močno pa tudi obupno upijajo: dajte nam oderuških postav, dajte nam postavne obrambe zoper neusmiljeno in uže celó nesramno izsesavanje oderuških pijavic. Ti glasovi se toliko krepijo, da se oderuškimi prerokom, liberalnim in judovskim pisacem, uže lasi žežijo in blizu več tako predrzno ne zagovarjajo: „svobodnega kapitala“ to je: oderuštva, kakor poprej. Prebivalstvo kmetsko je povsod, mestno pa pogosto, pri zadnjih volitvah glasno tirjalo od kandidatov, da morajo biti za oderuške postave, ako hočejo voljeni biti. Naposled je odstopil stari minister in liberalec Glaser, ki še spomladi ni priznaval, da je vse obče treba oderuških postav. Novo ministerstvo pa je vidno pod uplivom izida volitev sklenilo, nič čakati na poslance, ampak je brž samo sestavilo načrt nove oderuške postave, da ga poslanci zamorejo hitro pregledati in o njem sklepati. To še letos spomladi, ko je zboroval stari državni zbor in v njem gospodovala večina liberalnih poslancev, ni bilo mogoče. Sedaj pa še novi poslanci niti zbrani niso bili, a ministerstvo jim uže proti nese načrt oderuške postave. Kaj pomeni to? Pred vsem, da se reči vsled novih volitev na dobro stran vračajo bolje, kakor si mislimo. Očividno je ljudstvo s svojo potrpežljivostjo z liberalnim gospodstvom pri kraji, ker se mu je žep preveč izpraznil. Sila kola lomi, nesreča ljudem glave bistri bolj, nego vse konservativne novine, knjige, društva. Ljudje čutijo prav nemilo, kam so zašli, ker niso pazili na svarjenja konservativnih, krščanskih mož in vse verovali liberalnim kričačem, judovskim lisjakom. Sedaj

leško premišlujejo besede prerokove tako: vedi, in glej, kako hudo in britko je sedaj našemu kristijanskemu ljudstvu, ker je popustilo krščanska načela in jih zamenilo z liberalnimi, judovskimi.

Zveličar naš je djal: posodite, pa nič od tega ne upajte“, t. j. nič ne tirjajte za posojilo dobička ali obresti. To je tudi celo naravno. Kajti denar, ki se izposodi, se mora ob svojem času zopet vrnoti ves. Nič se pa na njem ni skvarilo. Rimski pagani, greški in drugi ajdi za Kristusa so pa ravno tako, kakor dendenešnji liberalci in judi, bili grozovenski oderubi, ki so z denarjem barantali in tirjali neusmiljenih obrestij. Dolgo ni mogla Kristusova vera tukaj pomagati; še le cesar Konstantin veliki je se upal obresti omejiti na 12 procentov. Toda v srednjem veku do Lutrove krivovere je sv. katoliška Cerkva uživala veselje, da so se kristijani trdno držali Kristusovega nauka: obresti jemati od posojil, bilo je ostro prepovedano. Vsled rastočega krivo- in neverstva morala je v tej reči odjenjati in zadovoljiti se, da so vlade vsaj neomejeno jemanje obrestij postavno branile. Pri nas do l. 1868 ni mogel noben oderuh pri sodnji več, nego 5% iztožiti. To ograjo so liberalci podrli in sedaj je komaj preteklo 10 let in vse krščansko, verno in neverno, ljudstvo kriči: „dajte nam zopet starih postav zoper oderube, drugače nas olupijo do belih kostij, vsi bodemo kar berači!“

Res je tako. Mesta in trgi so polni oderuhov! Vsi stanovi trpijo, posebno kmetski. V Mariboru je oderuh, ki je kmetu posodil 100 fl. in v par letih uknjiženih imel na posestvo kmetovo 450 fl. Kmetje so si začeli sedaj pomagati tako, da dolgovi naredijo, kolikor le mogoče, med tem pa prodavajo vse, kar se le vgenoti da; naposled dajo se tožiti, posestvo se proda po dražbi za bodikaj in večina upnikov je obrisana. Neko posestvo, 4600 fl. cenjeno, bilo je za 560 fl. prodano. Vknjiženega dolga je bilo 6000 fl. in še „izgovorjeno“ (Auszug). Razun neke hranilnice, ki je imela 500 fl. tirjati, so vsi zgubili. Posestnik je z ženo in otroci siromak, stari oče in mati

berača, upniki, kateri si z oderuskimi obresti prej niso pomagali, ogoljufani. Koliko žalosti, krivice in greha! Hranilnice tirjajo sedaj navadno 5 $\frac{1}{2}$ do 6 $\frac{0}{0}$, posojilnice 8, tudi 18 ali celo 25 $\frac{0}{0}$, oderuhi pa 60, 100, 240 $\frac{0}{0}$ in še več. Pa ne samo kmetje, tudi mestjani, uradniki, oficirji vzdihujejo pod oderuštvom. Dunajski listi so te dni objavili dva nezaslišana dogodka. V orožarnici (arsenalu) je šola za artilerijske kadete; 30 teh mladih gospodov je pri nekem oderuhu pred 2—3 leti najelo 900 fl. Sedaj tirja kapital in obresti, skup 36.000 fl. t. j. 1600 $\frac{0}{0}$. Nesrečni kadetje so baje šolo morali zapustiti, ker so bili toženi, pa dolga plačati niso mogli. Eden izmed teh ubožcev si je pri istem oderuhu lani izposodil 10 fl. sedaj se tirja od njega 400 fl. t. j. 2600 $\frac{0}{0}$. Tako razsaja kapital med kristijani, kedar se ti izneverijo krščanstvu in udajo liberalnim naukom o „svobodnem kapitalu“! Temu se mora in tudi bo v okom prišlo!

Kdo naj gre v Bosno in Hercegovino sreče iskat?

Deželna vlada bosansko-hercegovačka v Sarajevu je objaviti dala pismo, iz katerega poizvemo, komu in kedaj je svetovati, da se kdo izmed avstrijsko-ogerskih prebivalcev izseli v novi deželi, bodi kmet bodi rokodelc. Ker je „Slov. Gosp.“ uže večkrat o tej reči bil vprašan, ustreza sedaj vsem tako, da objavi omenjeno pismo. Naj vsak sam potem izvoli in stori, kakor mu najbolj kaže.

Dosedanje potrebe prebivalcev v Bosni in Hercegovini niso bile velike. Obleko in orodje so si izdelovali večjidel sami. Obrtniki in trgovci, ki bi hotli se ondi sedaj naseliti, našli bi prejemnikov in kupecev le pri c. k. vojaštvu, uradnikih in majhnem delu tukajšnjih trgovcev. Sčasoma bodo potrebe večje, promet ogromnejši. O tem ni dvomiti. Sedaj kaže naseliti se le takim, ki delajo cenejše pa tudi boljše, kakor domači obrtniki in rokodelci. Dober zaslužek utegnejo najti, ako sodimo po dosedanjih skušnjah: dobri in po ceni delajoči tesarji, zidarji, mizarji, ključarji, glazutarji, kolarji, črevljarji, peki, mesarji, deloma tudi klobučarji; dalje krčmarji, pridelovalci sode in kavarnarji v mestih bi utegnili jako dober dobiček imeti; jednako prospevali bi mlinarji, žganjarji in pivarji; z dobičkom se daje tržiti z oblačili, obutalom, klobuki, z rečmi potrebnimi potnikom, vojakom, uradnikom, s pohištvom, kuhinjsko spravo, priprostim poljedelskim orodjem itd. Najboljše prospeva omenjena kupčija v mestih in ob velikih cestah. Mlinarji bi pa bili povsod dobro sprejeti, posebno, kateri bi narejen mlin seboj spravili. Izdelovanje opeke ali cigla bo čedalje potrebneje blizu Sarajeva, Banjeluke, Dervente, Kiseljaka, Zenice (kder je mnogo premoga), potem blizu selišč ob železnici Novi-Banjaluškej, Brod-Zeniškej. Stavbarski mojstri najdejo dela v Banjiluki, Der-

venti, Doboju, Zenici in Sarajevu. Vozačev potrebujejo največ od Zenice do Sarajeva in na stezi iz Metkoviča nad Mostar v Sarajevo. Poljedelskim težakom pa še ni svetovati izseljevanje. Zemljišča državna in vakufi (last mohamedanskih cerkvá) še se ne prodavajo, druga pa so predraga. Lastniki (begi) jih previsoko cenijo; tudi je treba prej zemljiščne rešitve in urejenja razmer med krščansko rajo (kmeti) in mohamedanskimi begi (grajščeki). Obrtnikom in rokodelcem je svetovati, da vzamejo nekaj kapitala seboj, poprej pa, kakor se selijo, enega naprej pošljejo, da vse ogleda!

Prebivalcev šteje Sarajevo 40.000, Banjaluka 15.000, Mostar in Travnik 12.000, Foča 10.000, Dubno 6600, Bjelina in Livno 6000, Doljna Tuzla 5300, Kupreš 5200, Zvornik 4900, Gradačac 4500, Bihač 4000, Kozarac, Janja in Stolac 3500, Priedor 3200, Maglaj 3180.

Gospodarske stvari.

Oreh (juglans regia). Njegova prireja in velika koristnost.

M. To drevo, ki je iz Perzije doma, kjer divje raste, ima več sort, katerih najimenitnije so: 1. Drobni trdoluščinasti oreh. Sad je droben, trdoluščinast, jedro je popolno, bogato na olju. Več sadov na jednom šopku. 2. Debeli, trdoluščinasti oreh. Sad je srednje debelosti, podolgovat okrogel s trdo luščino in polnim jedrom. Ta sorta je najbolj navadna. 3. Tankoluščinasti oreh. Sad je podolgovat, tankoluščinast s polnim jedrom. 4. Dolgi, debeli, tankoluščinasti oreh. Sad je debel, podolgovat, s tanko luščino in tankim, slokim jedrom. 5. Debeli okrogli, tankoluščinasti oreh. Sad ima prav debel, s tanko luščino in slokim jedrom, ki se med sušenjem zelo skrči. 6. Pozno cvetoči oreh. Sad je srednje debel s polnim okusnim jedrom. Drevo še le meseca junija žene, za to mu tudi mraz ni več lahko neva en in kaže toraj posebno za mrzlejške kraje. 7. Rodovitni oreh. Sad je srednje velikosti s precej polnim jedrom. Drevo je srednje veliko, rano žene in je prav rodovito. Posebno kaže za nasad po vrtilih. Zapolja se po semenu in požlabnjeno postane drevo še večje. Razun navadnih sort razločujejo še rano zrele orehe raznih oblik, katerih sad po 2—3 tedne prej dozori. Učeni strokovnjak Dohnahl jih v svoji sadjereji našteva in opisuje 44 sort. Iz semena vzrejena drevesa ne ostajajo stanovitna gledé sadu, ampak spreminjajo obliko sada pogostoma tako, da se iz jedne sorte v drugo sprevržejo.

To sadno drevo raste v Perziji, kakor je že rečeno, divje, sadé ga pa in sicer v vseh sortah, po vsi južni in srednji Evropi, po vrtilih in polju, po sadovnjakih in ob cestah. Oreh zahteva globokopisno, rahlo zemljo in nekoliko bolj suho lego, prenaša mraz od 16—18 stopinj; kar pa je

više, oreh že trpi škodo in 26 stopinj mraza ga vmori. Zaploja se po semenu, ki se mora jeseni posejati. Za posejanje se jemljó najlepši sadovi od 2., 4., 5. in 6. Ti se jeseni v brazdice, ki so črevelj vsaksebi, polagajo, oreh 2—3 palca od oreha. Spomladi začno poganjati. Drugi polagajo seme po zimi v klet v pesek, in ga še le spomladi, ko je že poganjati začelo, v zemljo položé. Poslednji način zasajanja orehovo je bolj zanesljiv, ker po zimi v kleti v trdnih in zadelanih zabojih hranjevani orehi niso v nevarnosti od raznik sovražnikov, zlasti od miši, poškodovani biti.

Prvi način seveda, zlasti tam, kjer se orehi na debelo sejejo, ne napravlja toliko truda in dela, in če se v brazdice sesekanega brinja potrosi, se tega miši tudi bojé in se posejanih orehrov ne lotijo. Semenske orehe tje polagati, kjer ima pozneje orehovo drevo stati, je zaradi tega dobro, ker se mlada orehova drevesa po presajanju na koreninah ne poškodujejo. Taka drevesa postanejo starejša in stanovitejša pa niso toliko rodovitna, kakor presajena drevesa. Semeniči dobijo močno navpično korenino in po primeri malo postranskih korenin, zato jih ne kaže na semenski gredi pustiti predolgo, da prestara ne postanejo.

Reja orehovitih dreves za presajanje se pa takole godi. Drevesca brž ko so 1 $\frac{1}{2}$ —2 črevlja visoka, se iz semenske grede zdignejo, korenine malo prikrajšajo. Steblička sama se jim pa ne smejo nikdar prirezati. Na to se vrstama v drevnico posade in tam pusté, da postanejo 1 $\frac{1}{2}$ palca debela, se jeseni ali spomladi previdno in skrbno izkopljejo in na svoje mesto posade. Orehovim drevesom vršički in veje porezati pa se ne smejo. Veča drevesa, ki niso bila v mladosti presajena, presajati pa ni dobro. Imajo navadno premočno navpičnih korenin, ki se pri presajanju le prelahko poškodujejo in na novo posajena drevesa se ali posušé ali pa le klaverno rastejo.

Ker orehova drevesa zelo visoka postajajo, zato jih radi ob cestah po 40 črevljev vsaksebi posajajo. Kdor si pa hoče iz orehovitih dreves enakolične drevoredé zasaditi, ta si mora mladih orehovitih dreves bolj gosto zasaditi in ko so že precej odrastla, slabejša podreti, tako si vzredi enakomerni drevored.

Požlahtnovanje mladih dreves z debelimi sortami se godi ali s pišalčovanjem ali pa s šušlekom v precep. Vendar pa se mora vse to požlahtnovanje prav skrbno in previdno zgoditi, ako se hoče, da se primejo.

Sad je dozorel, ko se zvonajna zelena lušina razpoči in se od notrajne prave luščine luši.

Naša goveja živina.

III. Ozrimo se zdaj malo sem ter tje in poglejmo, kako naša družina ravna z govejo živino pozimi; tu najdemo nekaj neverjetnega. Dekla, ki ima živino na skrbi, hoče si delo polajšati in si misli, čem več kravam položim, tem dalje bodo

pri miru in tem dalje imajo, kaj bi si izbirali: zato vidimo pri nekterih gospodarjih, da imajo polni hlev slame; kar živini polaga, s tem jej tudi nastilja. Na ta način razmeče in pokvari več krme, nego je treba. Živina namreč poslini vso slamo, ki jo ima na jaslih in jo razmeče, ker jej ne tekne, in ako je po veliki sili primorana tako pokvarjeno slamo jesti, ne more nje zopet prebaviti; kajti naši prežvekovavci morajo hrano, ki so jo enkrat pojeli, še enkrat prežvekati; zategadelj se iz vsake hrane napravijo v želodci kroglice, ktere potem pridejo še enkrat v gobec nazaj in še enkrat se morajo prežvekati. Iz dolge slame se ne morejo napraviti takšne kroglice, in nasledek tega je, da začne neprebavljena hrana v želodci kisati; tako pa želodec oslabi, in kedar takšna hrana pride v čreva, dobi po njej živinče tako imenovani črevni katar, pri katerem zamore tudi poginiti. Ravno tako pokvarijo naše dekline po leti veliko krme, če kravam naenkrat veliko trave ali detelje polagajo; krave ravno tako vse poslinijo in razmečejo. Zelene krme moramo le malo enkrat kravi dati. Ravno tako ne smemo jej nakupičiti travo v jasla, ampak položiti jo na lestvico, ki je zadovolj gosta, tako da krava ne more tje vtakniti celi gobec in posliniti vso travo ali deteljico, ampak, da zamore samo z jezikom jemati krmo.

Kakor treba večkrat krmo polagati, tako mora dekline večkrat živino napajati. Po leti, kedar živina dobi zeleno krmo, ne pije toliko vode, kakor po zimi, kedar jej polagamo suho krmo. Zelena krma ima namreč veliko vode v sebi, ki se izpuhti, kedar smo jo posušili na seno; tako voda pride toraj s hrano vred v živinski želodec. Drugače pa je po zimi; živina postane po suhi krmi jako žejna, posebno po slami, tako da nima več slin v gobci in ni zmožna, suho slamo sesukati v želodec; tako se zgodi, da stoji žejna in lačna pri jaslih. Če bi bila vendar le toliko pametna in dregnila nespametno deklo in pa jej dala vedeti, da je žejna, da ne more ne žvekati, ne požirati. Zastran napajanja naj bo še omenjeno to, da nikdar naj ne dajejo dekline ali hlapci po zimi kravam, tudi konjem ne, mrzle vode, posebno, ako je v hlevu toplo, zunaj pa velik mraz, ker živina si s tem prehladi želodec. Voda, ki jo po zimi za napoj rabimo, mora imeti takšno toploto, kakor ima zrak v hlevu.

Sem spada še omeniti nekaj zastran čistobe in snažnosti pri goveji živini. Tudi najdebelejša in najlepša živina dobi nadležen mrčes, uši, ktere se najleži odstranijo s kartačo in umivanjem; mazati jo s kakšno mastjo nič ne pomaga, postane še več nečista. Pred vsakim dojenjem naj dekline kravi vime umije z vlažno, nikdar pa z mrzlo vodo, ker mrzla voda pouzroči na vimenu krč; in utegnili bi s tem kravo tako pokvariti, da se ne da od nobenega molziti. K temu pa še imamo mleko čisto; ni v njem smetja in gnoja. Kar se

gnoja tika, naj vsak gospodar na to gleda, da se hlev barem najmenj enkrat na teden izkida. To pa naj si vsak dobro zapomni, da čem dalje pusti gnoj v hlevu, tem nezdravejši postane zrak in tem večja nevarnost za živino. Tudi svitlobe ne sme manjkati v nobenem hlevu; svitloba naj je takšna, da živina vse lahko vidi; nikdar pa naj ne ima okna pred očmi, ampak vsakokrat od zaja ali od strani. Hlevi naj so zadovolj visoki in zračni. — Na zadnjič pa naj še omenim, da nikdar naj noben ne pripusti bika k telici, dokler ni dve leti stara; ravno tako noben naj ne rabi mladega bika pred pol drugim letom; ovače pokvari oboje. Kajti ravno to je uzrok, da je naša goveja živina tako shirana, tako slaba; to je uzrok, da vidimo nekikrat teleta, ki niso večja in žmečiša od kozleta. Za takšno tele pa tudi ne da mesar več ko 3 ali 4 fl. ako bi bilo pa takšno, kakor se od njega zahteva, dobimo za njega 20 do 30 fl.

Tako sem tu naznanil v kratkih besedah, kako bi bilo mogoče našo govejo živino domače plohe popraviti. Vsak gospodar, kteremu je le nekoliko ležeče na lastni koristi, in ki samo nekoliko zna misliti, bode spoznal, da v totih besedah ni nič umetnega, ampak samo vse le navadno in iz narave posneto. Jožef Kryl.

Dopisi.

Iz Ljutomera. (Konjska dirka, razstava konj in goveje živine.) Pretekli teden je bilo jako živahno pri nas in v okolici. Dne 8. t. m. smo videli, kako naše kobile domačega plemena znajo bežati. Pokazalo se je, da naše dirkarsko društvo dobro zastopa svoj namen; ono deluje namreč za to, da pokaže, kaj naši konji zamorejo v teku storiti, na ta način pa deluje v prid in hasek konjerejcem v našem in zgornje-radgonskem okraju. Že pred dirko se je sešlo veliko ljudi iz okolice pa tudi iz Ogerskega na Cvenu. Od konjerejskega društva iz Gradca sta bila navzoča gg. Dr. H. Klingan in g. F. Schubert. Dirkarjev je bilo naglašanih 23, izmed njih je eden odstopil, peljalo se je pa 22 udeležnikov. Cesta, po katerej kobila mora štirikrat zaporedoma v okrogu bežati, iznaša 4 krat 520 sežnjev, t. j. 2080 sežnjev ali 3 klm. 944 mtr. Najboljša kobila je dovršila to pot v 10. minutah, 12. sekundah; najslabejša pa v 13 minutah 14 sekundah. Premije so dobili: 1. Maguš Jos. iz St. Novi vesi, 2. Petovar Ant. iz Bunčan, 3. Misleta Jkb. iz Hrastja, 4. Nemeč Jkb. iz Šalince, 5. Kegel Ant. iz St. Novevesi, 6. Kosi Lov. iz Krapja, 7. Kosi Fr. iz Ključarovec, 8. Štuhec Mih. iz Logarovec, 9. Špindler Vid iz Krapja, 10. Kosi Mr. iz Čvena. Slednjič je zajahalo 12 jahačev neosedljane konje za prekos na veselje vsem navzočim: jahači so v najurnejšem skoku dovršili svojo cesto (520 sež.) v 51—88 sekundah.

Drugi den 9. t. m. je bila razstava in premiranje konj v Ljutomeru; pri tej priliki je govoril g. vitez Wachtler o vzreji žrebet, izjavivši svojo zadovoljnost z letošnjo razstavo, pravi in ponavlja to, kar je že bilo velikokrat razlagano in pisano, da mnogi konjerejec samo le svoje konje krmi za meso in špeh negledé na to, ali bodo za kaj ali ne. Lep, debel konj še ni dober konj; od dobrega konja se zahteva, da ima močne krepke noge in trda kopita; zato ne sme žrebe stati zaprto in privezano, ampak mora se pustiti na zrak, mora se preganjati vsaki den eno ali dve uri; za to si imajo napraviti konjerejci žrebet ograde, v katerih mladi konj naj se sprehaja po svoji volji in še celo naj se z bičem tam preganja; tako postane zdrav močen in krepek, dobi močne in trdne mišice v nogah in trdna kopita. Nazadnjič je postavil za izgled tiste konjerejce, ki so ubogali in ravnali po totem navodu.

Na to je bila 10. t. m. razstava in odlikovanje za govejo živino našega okraja v Ljutomeru. Razpostavljenih je bilo: 10 bikov, 11 enoletnih bikičev, 54 krav, 43 dveletnih in 45 enoletnih telic; toraj skupaj 163 živinčet. Velik napredek se je pokazal pri mladi živini, pri bikičih, eno in dveletnih telicah. To je dobro znamenje; kajti imamo že dober zarod, in ako bodo naši gospodarji tako napredovali, je upanja, da postane iz naše shirane domače plohe dobro pleme goveje šivine, ki ga bodo še naši sosodje visoko čislali. Za bike so bili odlikovani: 1. Grosskopf Iv. iz Ljutomera, 2. Kotnik M. iz Radomerja, 3. Rozmanič Jk. iz Mote, 4. Auer A. iz Veržeja, 5. Misleta Iv. iz Babinec. — Za bikiče: 1. Peršak J. iz Šalince, 2. Kukovec J. iz Ljutomera, 3. Zimmermann Fr. iz Krapja 4. Bežan A. iz Šalince. — Za krave: 1. in 2. Strasser J. iz Braneka, 3. Županec M. iz Brkovec, 4. Iv. Ostre iz Veržeja, 5. Špur Fr. iz Krapja, 6. Heric Kt. iz Vogričovec, 7. Huber J. iz Ljutomera, 8. Smodiš Jož. iz Ljutomera, 9. Vogrinec Kt. iz Podgradja. — Za dveletne breje telice: 1. Grosskopf J. iz Ljutomera, 2. Heric Jk. iz Podgradja, 3. Schenk A. iz Lokavec, 4. Stajnsak A. iz Veržeja, 5. Špur Tom. iz Krapja, 6. Muršič J. iz Kamenščaka, 7. Herbst P. iz Ljutom., 8. Ficko J. iz Stareceste, 9. Koler T. iz Logarovec, 10. Pušenjak M. iz Mote, 11. Štrahl M. iz Bučeevec, 12. Kosi M. iz Kamenščaka, 13. Štibler J. iz Lokavec, 14. Nemeč J. iz Babinec, 15. Krainc Fr. iz Mote, 16. Canjko M. iz Banovec, 17. Zimmerman Fr. iz Krapja. — Za enoletne telice: 1. Novak M. iz Veržeja, 2. Špur Fr. iz Krapja, 3. Mihelič J. iz Zasada, 4. Stanjko J. iz Podgradja, 5. Magdič J. iz Star-Nove vesi, 6. Fergula Fr. iz Cezanjovec, 7. Heric Kat. iz Vogričovec, 8. Huber J. iz Ljutomera. — Alekšič Iv. za dobro vzrejo bika. — Razun tega so bili odlikovani pridni hlapci in dekle, ki posebno za govejo živino skrbé; 1. Koren Urš. iz Braneka, 2. Škroban I. iz Ljutomera, 3. Kle-

menčič Terezija iz Ljutomera, 3. Bugšon M. iz Ljutomera, 5. Županec Fr. iz Brkovec. — Pred razdeljivno premij je govoril g. Dr. H. Klingan o vzreji goveje živine, pohvalivši marljive gospodarje; pravi, da je iz današnje razstave razvidno, da se je stan goveje živine poboljšal in ako bodo naši gospodarji tako šli naprej, bodo si vzredili sčasoma dobro domačo plemo goveje živine; tudi je omenil in opozoril na to, da dandanes ne morejo naši kmetje izhajati pri svojem gospodarstvu, da toraj naj popusté od prideljevanja zrnja in rajši sejejo rastline, ki dajajo krmo za živino, in na ta način v boljši prid in hasek obrnejo svoje kmetijske pridelke.

Razun tega je govoril o novi živinski bolezni, katera še ni dolgo znana. To so jetrne pijavke (Leberegel) in plučni črvi (Lungenwürmer). — Jetrne pijavke so črviči, ki se nahajajo v jetrah pri mladi živini posebno jeseni. Uzrok tej bolezni je slaba trava iz močvirnih travnikov in pašnikov; ravno tako polaganje sena iz močvirjev. Živinče začne hirati in v kratkem se pokonča. Plučni črviči se navadno pridruže k prvim in ravno tako škodujejo, kakor prvi, samo da se nahajajo v plučah mladih živinčet, ter nastanejo tudi po krmi iz močvirjev. Pomoček proti oboji bolezni je, da polagamo takšnemu živinčetu boljšo krmo. Mogoče je tudi, da živinče te črviče izbljuje, ako se odrezki konjskih kopit z žarečim železom zažgejo in se ta dim da vdihati bolnemu živinčetu. Najbolje pa stori vsak posestnik, ako ta betek pri živini zapazi, da jo da zaklati in barem meso reši; kajti drobovina od njega ni več užitna. Prigodila se je ta bolezen v Lukavcih in v Zgornji Radgoni letošnjega leta; obe živinčeti pa ste poginuli, in ni bilo mogoče mesa več rešiti. Gospodarji, ki imajo veliko močvirnih travnikov, naj toraj pazijo na svojo živino, in če bi tako bolezen zapazili, naj živinče precej dajo zaklati!

Zastran klaje posebno po zimi naj gospodarji ravnajo po ovem kratkem navodu, kateri je v „Slov. Gospodarji“ št. 36. 37. itd. nekoliko popisan v spisu iz Ljutom. okraja. Na zadnjič pa si doizvolim opomniti našim kmetom še to, da naj posebno v totih težavnih časih, ko poljski pridelki nimajo nobene vrednosti, ker jih ni mogoče spraviti v denar: obrnejo svojo skrb na govejo živino, v kateri leži pri nas še neizrekljivo velik zaklad; tega dokaz so nam gorati kraji, kjer je malo žita pa tudi veliko trave ne, in kjer so prebivalci le na govejo živino nakazani. Zakaj ne bi mi porabili svoj kapital, kedar nam naše rodovitno polje podaja veliko hrane ne le za ljudi, nego tudi za živino! —

Iz Celja. (Učiteljski zbor). G. učitelji celjskega okrajnega glavarstva so imeli 3. sept. v Šentjurji na južni železnici svoj letni zbor ali konferencijo. Zborovalo se je o raznih vprašanjih in predmetih šolstvo in poduk zadevajočih. Med

drugimi vprašanji bilo je tudi to: „Kako naj učitelj pri učencih domoljubje vzbuja?“ Govoril je o tem neki Košutnik, učitelj v Gornji Ponkvi. Bolj mali kakor veliki govornik Košutnik stopi ponosnega držanja k govorniškem mizi, pogleda skoz neko napravo na nosu, ki je najbolj podobna telegam, ki jih učenci napravljajo, da pokažejo svojo bistrumnost do domačega raznega orodja, postavi visoko pinjo na mizo, se nasloni po govorniško na roke ter pozdravi 60 pričujočih tovaršev, katerim je osoda odločila trudapolni stan ljudskega učitelja, s stalno frazo: „Mojne Hören.“ Nato začne deklamirati slavospeve raznih pevcev na Avstrijo. G. predsednik ga trikrat opominja, naj bi začel o stvari govoriti. Občno mrmranje in gibanje in odkimavanje med poslušalci mu naznanja, da se ne stinajajo z njegov razpravo o domoljubju. Kaj pa je govoril ta s telegami obloženi gospod? Govoril je o cerkvi in o duhovnikih, rekoč, da so cerkva in duhovniki vedni nasprotniki domoljubju! Rekel je blizu tako: „In Rom ist der Sitz jener Kaste, welche . . . — (Rim je sedež tistej svojati itd). Tudi mu ni po volji, da se v cerkvi pri popoldanskej službi, ktere pa g. K. ne obiskuje, popred za papeža in za škofa moli, kakor za cesarja, — in to je neovrgljiv dokaz, da cerkva in duhovniki niso domorođci!! Na čast in poštenje bodi rečeno, da se ni le eden med poslušalci najšel, ki bi bil Košutnikovih mislij o izgojevanji domoljubja pri šolskej mladini. Vsi so se vzdignili, ko je Košutnik prazno slamo zmlatil, da bi ga pobili. Pa bil je eden zadosti — učitelj Vojniški g. Brezovnik. V lepej, gladkej in pravilnej slovenščini mu je po zgodovini dokazal, da so bili duhovniki in cerkva vedno prvi in pravi buditelji in gojitelji domoljubnega čuta; rekel je pa tudi, da je nespametno, neopravičeno, ako učitelj pri podučevanju duhovniku nasprotuje. Kajti brez njega ne doseže nič. Jedrnata beseda g. Brezovnika napravila je pri učiteljih dobrodejn utis. Slava mu! Hvale vredno moramo omeniti, da se mladi učitelji pridno slovenščine vadijo. Nekteri so svoja vprašanja slovenski izdelali in prednašali. Vsi so pokazali, razun Košutnika, brata vrlemu narodnjaku in učitelju v Dramljah — da so do grla siti iz „Rajha“ pritepenega kulturoborstva. Učiti se je treba, kajti le „z uma svitlim mečem“ se da kaj dokazati. Puhlih besed, kakih si je K. po raznih knjigah nabral, si zamore vsak drvar tudi še bolje naučiti. Kakor moker kavrač pod grmom naslonil je pobiti Košutnik svojo trudno glavo na roke, ne imajoč le ene besede v odgovor vrlemu Brezovniku. Vsi tovarši njegovi (Košutnikovi) mu želijo srečen pot „nach Hinter-Pommern“.

Iz Ponkve. (Razne novosti.) Na dan male Gospojnice so se slavni, veleučeni č. g. Davorin Terstenjak, poslovili ter se precej daleč od nas na njim podeljeno faro v Starem trgu preselili. Bili

so skoro 11 let naš dušni pastir ali župnik; mnogo so se trudili, kar Njim je večkrat težko stalo, ker so bile reči za Njihovim prednikom mnogo zamotane. Vse pa so, kar je bilo le v Njihovej moči, srečno izvršili ter v pravem redu zapustili. Želimo, da bi v svojej novej fari našli mnogo bogoljubnih ter Njim udanih src! Pogrešala Jih bode zna biti marsiktera reva, ki je od Njih kake dobrote prejemale; kajti če je kaka revna žena iz vesi kaki ogon potrebovala in Jih prosila, so njej radi od farovškega zemljišča oddali pa niso nobenega odškodovanja zahtevali. Pa tudi pri drugih računih so bili z malo plačo zadovoljni. Preden pa ko so se poslovili, so zastran „štifting“ opomnili, in marsikteremu, ki ni imel, da bi bil doplačal, so dolg izbrisali ter pristavili: pa moli za mene! Bog Njim toraj plati stoterno! — Dne 9. sept. je obče spoštovanemu Mihelu Bekužu, srenjskemu svetovalcu in kmetu na Bobovem, strašen ogenj njegovo poslopje upepelil. Nesreča je tem večja, ker ni bil zavarovan; temu je bilo krivo premalo zaupanje do zavarovalnic, ker je „Viktorija“, pri kateri je bil prej zavarovan, krivo napravila. Kolikor je škode, se da težko izračunati. Naj bi mu ljubi Bog naklonil mnogo darežljivih src, da bi saj prihodno zimo za sebe, za svoje in za živino streho imel. Bog pomagaj!

F. B.

Politični ogled.

Avstrijske dežele. Naša vojska je uže zasedla turška mesta Plevlje, Prieboj in Priepolje. Godilo se je tako. General Kilič je 10. sept. od Kovač-hana prišel zgodaj ob 1/2 6. uri blizu Plevelj, ki so pozidane v globokej dolini, obdanej od visokih, skalnih strmin. Pred mestom mu pride proti turški Mustafa paša s 5 kompanijami. Kilič ga vpraša, zakaj se s svojimi vojaki ne ugame? Turek mu ugovarja, da nima od sultana nobenega naloga mesto predati. Na to mu Kilič obrne hrbet in ukaže našim vojakom slovesno marširati v Plevlje, kar se je takoj zgodilo, ker so med tem naši lovci višine za mestom zasedli. Turških vojakov je 500 mož in še se niso umaknili. Naši so se nastanili v 200 hišah v mestu, v kloštruž sv. Trojice in pod šotori. Dne 11. sept. je došel vojvoda Württemberg in pohvalil Kiliča; dne 12. sept. se je počivalo, dne 13. sept. pa marširalo proti Priepolju do Jakub-hana, kder so prenočili. Dne 14. sept. ob 1/2 12. uri so naši stali pred Priepoljem, ki je postavljeno na obojnem pobrežji Lima. Tudi tu je turški poveljnik ugovarjal, naj bi naši vojaki ne zasedli mesta ukraj Lima, ali med tem je major Grivičič z lovci 25. bataljona vodo Lim prebredel in hribe za mestom zasedel. Sedaj maršira Kilič črez most in sreča generala Königa, ki je med tem bil došel iz Priboja. Poveljnik druge brigade, general Obadovič, pa je deželo zasel do Kratove in mejo določil. Vojvoda Württemberg

dela sedaj na to, da turški vojaki brž odidejo. Pot v Albanijo je Avstriji odprta in zavarovana vsaj po mislih ministra grofa Andrassyja. — Bismark se pogovarja v Gostinu s papeževim poslanikom pa tudi z nemškim poslanikom na Francoskem, od koder je došel; sam Bismark se poda 20. sept. na Dunaj, da obišče grofa Andrassyja. Ministri hočejo tudi obiskovalce dunajske borze, ali shodnice najbogatejših barantačev, obdačiti in 5 milijonov pridobiti. To je tudi izvrstno! Zakaj bi ti bogataši milijone si nabarantali brez davka, med tem ko kmet brez vsega usmiljenja svoj desetek plačati mora, kedar kaj kupi. Česki poslanci imajo 19. in 23. sept. v Pragi shod, kder bodo odločili ali pojdejo v državni zbor ali ne. Ogerski ministri so prebivalcem Požunskega in Gjurskega okraja morali dačo odpisati in še denarjev pošoditi za nakup semena, ker je ondi celó slaba letina. Blizu Mehadije gori 200 oralov gozda, tudi v Bosni je mnogo gozdov pogorelo. General Jovanovič je popolnem odstavljen od službe v Bosni in se je podal na svoja posestva v Banatu. V Kronstadtu na Erdeljskem so ustanovili magjarski freimavrerji veliko ložo ali shodnico!

Vnanje države. Ruski minister knez Gorčakov in nemški Bismark sta se tako sprla in po novinah drug po drugem udrihata, kakor da bi res hotla Rusijo in Nemčijo v strahovito vojsko strmoglaviti; niti shod obeh cesarjev ju ni pomiril. Pravijo, da Gorčakov dolži Bismarka, zakaj ruska vojska ni smela vzeti Carigrada in Turkov iz Evrope pregnati. Bismark pa hoče Rusijo ponižati, kakor je uže Avstrijo in Francijo premagal. Oba iščeta uže zaveznikov. Rusi se zanašajo na Francoze Bismark pa na — Avstrijo. Bog nas varuj take zveze! Nemški katoličani so v Ahenu zborovali in sklenoli boriti se za svobodo sv. Cerkve. Italijani začeli so Verono s šancami obdajati proti Tirolskeji strani. V Rumeliji so se Bolgari in domov vračajoči se mohamedani spopali in krvavo pretepavali v Ajtošu in Plovdivu. Angležem se v Afganistanu huda godi, Jakub-khan se sumljivo obnaša in velika vojska gre Angležem proti, mohamedanski duhovniki pridgajo sveti boj zoper angleške posilnike. General Robert ima samo 6500 mož in se ne upa naprej. Ob enem žuga Burmanski kralj Angležem z vojsko; angleški poslanci so uže všli, ker so se bali, da se jim nebi tako zgodilo, kakor Kavagnariju v Afganistanu. Švedski profesor Nordenskjöld je lani mesenca julija na ladiji „Vega“ odrinil po Severnem ledenem morji. Prezimitil je v ledu blizu Čučkijskega polutoka daleč za Severijo ter je v 381 dneh svojo pot srečno dovršil; dne 2. sept. letos je došel v Jokohamo na Japanskem. „Vega“ je prva ladija, ki je to pot naredila. V Afriki so baje Angleži ulovili divjaka Cetevojo. Vsled tega se bodo Angleži poslali cele južne Afrike. V Ameriki traja boj med Chilenci in Peruvijanci naprej, brez posebnega uspeha na enej ali drugej strani.

Za poduk in kratek čas.

V Sarajevu.

V. Tudi kristijani Sarajevski se ne morejo z dobro uredjenimi šolami ponašati. Katoličani so l. 1865. ustanovili šolo za dečke. To kaže napis na poslopju: kterege sem si zapomnil: „Narodno katoliško učilište zadušbinom Svitloga cara Abdul Aziza, spomočju sjajnih Dvorovah katoličkih, mestnih obštinah i raznih dobročiniocah sagrađil Fr. Grgo Martić župnik, ljeta gosp. 1865“. Dekliško so odprle l. 1871 usmiljene sestre ter jo izvrstno vodijo v veliko duševno in telesno korist svojih učenk, kterih imajo po 60—70. Srbi imajo 4razredno ljudsko šolo za fantiče, za katero je neki največ storil dalmatinski kaludjer Teofil Petranović, od kterege je tudi več slovstvenih del: n. p. „Srbske narodne pjesme iz Bosne in Hercegovine“ itd. Tudi za dekleta je posebna šola. Sedanja zemeljska vlada za Bosno in Hercegovino name-rava utemeljiti realno gimnazijo za učence vsakega verozakona sé srbsko-hrvatskim naučnim jezikom. O kakih znanstvenih zavodih, akademijah, muzejih, slovstvenih društvih ni v Sarajevu ne sluha ne duha. Čudno je, pa resnično, da tako obljudeno mesto ni imelo niti edne knjigarnice. Vsako tako početje je bilo prepovedano. Šolske knjige, če jih je kaj bilo, je smel le učitelj prodajati in še to z dovoljenjem visoke turške vlade. V tiskarni škripalnici sta se sicer tiskala dva lista: „Bosna“ in „Cvjetnjak“, a sta bila medla in publa in nič-vredna. V številki 45. l. 1874. „Bosne“, ki mi je po naključji v roke prišla, je skoro tretji del sestavkov „preštampan“ iz Carigradskih listov „Deba“ in „Sark“. Dopadala mi je priprosta raz-prava o odgojevanju mladeži, katero je zmodroval Refet efendija, mudir Vitanske medrese. Čitatelje bi zanimala, pa je predolga prestava. S tem, da Sarajevčani niso marali za duševno hrano, da jim je bila vestna odgoja otrok deveta briga, zabijali so si žrebelj za žrebljem v trugo svoje sreče, svo-jega blagostanja. Bolj ko za vse drugo skrbeli so in še skrbijo za dobro vodo. Javnih studencev je mnogo in še precej lepih, kamenatih. Skrb za čisto vodo se vjema s turško vero, ki zapoveduje večkratno čiščenje na dan. Zato je tudi mnogo kopališč, ki se od zvonaj s svojimi kuplami očesu lepo podajajejo, ali znotraj so neznažna, grda, sploh nepriljučna. Edno največjih sem si želel ogle-dati, pa je me smradljivost tako naglo odgnala, kakor me je zvedljivost prignala. Turške nemar-nosti nikder ne manjka. Gostilnic in pivarnic v našem smislu ni bilo. V srbski ulici si sicer našel „Centralhotel“ a là france, pa se je ta a là france le s tem odlikovala, da so po sobah stale mize, stoli in postelje, česar po drugod ni bilo. Kavarn je mnogo in v teh zauživa muhamedanee najslajšo radost, katero imenuje „kef“ italijanski „far niente“, sladosladki delopust. Omenim še naj, da je čez

Miljacko več mostov narejenih, izmed kterih so trije kamenati, drugi so leseni, uže hudo poško-dovani. Najlepši je carjev most, na katerem čepi vedno dosti revnih Turkinj, ki prosijo milošnje od mimogredočih. Zabiti ne smem na pokopališča, ki so raztrošena med hišami, pri mošejah in na bližnjih gričih. Na grobovih stojita po dva ka-menata 2—3 črevljev visoka stebra, ki imata zgoraj vdolbljen turban ali fes, če je bil ranjki mož, spominek ženske pa je zgoraj rtast ali pa gladko prirezan. Tu in tam kinčajo gomilo sila debeli, pečinam podobni kamni, pod kterimi neki počivajo sami „svetci“. Cvetlic sem redko kje zapazil. Tudi cipres in strmogledek ali vrb žalujk ni najti, ktere neki kinčajo orientalske miro-dvore.

Zgodovinske vrednosti je opomba, da so prvi pot došle avstrijske čete v Sarajevo leta 1668. Drugikrat l. 1697. pod princem Evgenijem, ki je mesto užgati dal, ker so mestjani jegovega po-slanca ubili. Ko je vojskovodja zapustil Bosno, preselilo se je 40.000 kristijanov v Slavonijo. Dne 19. avgusta 1878 so zopet Avstrijanci osvojili po krvavem boju bosansko metropolo ali glavno mesto. V tej borbi je pogorela prva ulica mestna. Raz-valine so se razvozile in zravnale. Najbrž bode tukaj sčasoma nastalo prijetno sprehajališče.

Tako smo si v glavnih črtah ogledali stolno mestno na novo pridobljene Bosne. Videli smo, da se ono ne more s posebnimi znamenitostmi ponašati, vendar mu podaja prijazna, lepa in pa važna lega na sredi med Savo in Egejskim mor-jem prednost pred mesti, kakor so: Sofija, Adri-janopol in druga. Zraven je za Carigradom in Drinopoljem tretje mesto, katero zovejo Turki: gnjezdo trgovačko.

Miha Napotnik.

Smešničar 38. Umirajoč kmet je svojo po-slednjo voljo tako-le zapisal (testament): „Ničesar nimam, dolžen sem mnogo, a to, kar še ostane, zapuščam siromakom.“

„Vrtec.“

Razne stvari.

(Svitli cesar) so farnej cerkvi v Frauheimu darovali 250 fl. da poplača stavbenski svoj dolg.

(Ptujška čitalnica) se je preselila v g. Mur-šičeve prostorije ter ima 21. sept. zvečer veliko „besedo“. Načrt je obširen in dobro sestavljen. Slavnostni govor bo imel g. dr. Gregorič. Napol-sled je ples. Sodeloval bo osmospev znanih in slavljenih pevcev ljubljanske čitalnice ter svirala cela godba ptujskega muzikalnega društva. Vstop-nina za neude 50 kr. za družino 1 fl. Začetek je točno ob 7 $\frac{1}{2}$ uri zvečer.

(Ponočni tatovje) so 10. sept. v Svetelki fare Drameljske skoz kuhinjsko okno vdrli, 3 ženske z napetimi puškami zažugali, da so tiho v po-steljah ostale, in potem hišo izropali, kolikor se je dalo, še kokoši so odnesli. Škode je 70 fl. Treh zločincev ženske niso spoznale.

(200 centov sena zgorelo) je posestniku Antonu Lostreku v Hotinji vesi. Kupico užgali so tabakarji, seno je bilo zavarovano.

(Muzikalno društvo ptujsko) je imelo 4411 fl. dohodka in 3503 fl. potroškov.

(Ormožka posojilnica) ima novo predstojništvo: dr. Geršak je predsednik, č. g. J. Sporn njegov namestnik, g. Eduard Karl denarničar, g. J. Vrtnik tajnik.

(Priprosto deklico Celjanko) Marijo Koroščevo je snubil grof Artur Henal, rodom Tirolec. V soboto 6. sept. bila je poroka v Petrovčah.

(† Č. g. Anton Sotelšek) župnik in jubilant v Šoštanji je umrl 74 let star.

(Duhovnih vaj v Slatini) udeležilo je se 85 gospodov.

(Spremembe v Lavantinski škofiji). Č. g. jubilant in župnik Franc Globočnik pri sv. Juriji pod Tabrom je postal duhovni svetovalec, č. g. Franc Zmazek, kaplan v Starem trgu I. č. g. J. Valenčak ostane v Trbovljah II. Razpisana je Svčina do 13. okt. Pönkva do 16. okt. kmalu tudi sv. Primon, Tinje in Šoštanj.

(Obsojen) je bil v Celji hlapec Anton Sloga zaradi ubojstva na 6 let v težko ječo, viničar Filip Kristofič pa zavolj požiga tudi na 6 let.

Dražbe 22. sept. Jožef Povoden 1200 fl. v Arvežu; 26. sept. Lovro Čoh v Rogacu, Franc Klaužar 3825 fl. v Kozjem, Matija Dolšak v Brenski gori 4380 fl. Ferdinand Glojnarčič 2350 fl. v Kozjem, Franc Šmigoc 600 fl. v Šmariji, Ludvik Wellner v Partinji 1870 fl. Jožef Bablič 5150 fl. v Mariboru, Alojz Forster 2014 fl. v Rogozi.

Loterijne številke:

V Gradcu 13. sept. 1879. 16, 50, 45, 84, 40.
Na Dunaju " " " 65, 39, 64, 21, 58.

Prihodnje srečkanje: 27. sept. 1879.

Lep vinograd,

zasajen z rodovitnim in tudi žlahtnim trsjem, na lepem kraji proti jugu ležeč, sè zidanim stanovanjem, prostorno kletjo, z močno prešo, z lepim senožetom zasajenim z mnogovrstnim mladim sadnim drevjem, zraven tudi njive, log, tako, da se celo lahko tudi tam živi, vse v najboljšem stanu, celo blizu vozne ceste, v Savinjskem nad vesjo Pečke hiš. št. 1. v Makolskej fari (pošta Maxau) je prav po ceni pod roko na prodaj. Kupci, ktere reč zanima, naj ugodno priliko porabijo in se tamkaj pri posestnici Ana Sket prihodnje dni oglasijo.

PONUDBA.

Zdravega smrekovega semena 18 bokalov prodati želi podpisani

Jožef Vošnjak

v Podvrhu, pošta Frasslau.

Pridnega fanta

vzame v uk klobučar **Auseneg**

v Strass-u. 3 3

Organist in mežnar

z dobrimi spričevali išče službo. Izurjen je v vseh inštrumentih. Pozve se v Drag. Lorencovi (preje J. M. Pajkovi) tiskarni v Mariboru.

OZGANILO.

Pomoč v denarnih, pravnih, kupčijskih in drugih rečeh; pisarije in pravdni sveti zastoj, državni lozi i agentne službe. „Novi časnik“ za celo leto le 1 fl. — Nar. povédke 1/2 fl. — Loto skrivnosti 1/2 fl. — Posojila po 5 1/2%. Vse pri Fr. Petrl, Vega ulica 10. Ljubljani.

PRESELITEV!

1—5

NAZNANILO.

Podpisani si čestitamo slavnemu občestvu uljudno naznaniti, da je naša **Zaloga sukna, platna, rokodelskega, modnega blaga in šivalnic** od denešnjega dne naprej na

Velikem trgu, na voglu poštné ulice štey. 38.

v hiši g. Jožef Kostajevéj ter prosimo nadalejšnjega blagovolja. Zahvalivši se za skazano nam 12letno zaupanje v našem starem stanovanji v poštnéj ulici št. 36 javljamo se najuljudneje.

V Celji dne 15. sept. 1879.

G. SCHMIDL & COMP.

POŠTNA ULICA ŠTEV. 38.

POŠTNA ULICA ŠTEV. 38.

PRESELITEV!